

POEZIJA

Ciril Bergles

Deček s svetilko

Gozdna lilija

Nisi hotela s kraja, kjer se še vse
ravna po davnih naročilih.
Brezmadežna in gola se dotikaš neba.
Ko si sama pred zrcalom večnosti,
si pripravljena na daritev. Pod tvojo
senco sanja neka boginja o materinstvu.
Ti jo spodbujaš s svojo večno čarovnijo
plodnosti. V tvoji zgodbi krožijo letni časi
s pisanimi pticami. Sape, ki uravnavajo
menjave.

Ko dozoriš, si odprta hiša,
z vrati, ki drže onkraj.
Kjer si spet roža.

Deček s svetilko

S svetilko se odpravi
deček proti morju.
Ne boji se besnečih valov.
Ne plazečega se peska.
Ve, da ne zadostuje
prisotnost svetilnika
na visoki skali.
Ne mežikanje
njegovih sester
v pristanišču.
Nobena roka
ga ne more zadržati.
Noben kamen spotakniti
njegovega koraka.
Njegova vztrajnost je roža,
ki cveti sredi zime.

S plamenom svetilke
bo deček rešil
naša življenja.

Pomaranča

Deček jo nosi v žepu kot majhno sonce.
Nekaj oblakov njene daljne domovine
in obris njene duše. Nihče bi zdaj ne
mogel zmotiti dečkovega prazničnega
popoldneva. Deček ve, kakšne zaklade
je nakopičila voda v njenih notranjih
prostorih. Kakšno naraslo morje je tam.
Kakšna tropska radodarnost, polna
slonokoščenih zob.

Če bi jo deček podaril sanjavi deklici,
bi jo ta prerisala v svoj zvezek.
A če bi jo razpolovil z ostrino noža,
bi iz mraka planile nanjo strašne mravlje
in bi razdejale dečkovo praznično popoldne.

Preproga

Iz zlatih las nekega jutra
jo je stkala deklica za svojega
čudežnega otroka.
Ko je deček še spal
na svoji ladji nekje daleč.
Zdaj se zaupljivo igra prihodnost
in v snu gola drsi po njej
proti največji skrivnosti.
V njenih očeh je zvezda,
ki bo pripeljala dečka
v bližino.
Da bosta spočela otroka.

Njena risba

Sredi kroga nariše majhno drevo.
Mu pusti, da rase.
Napravi gnezdo v njegovi krošnji.
Visoko nad njim oblak.
Nariše še potok, da se bodo odžejali
drevo, ptica in oblak.
Usodno je drevo: razrase se v gozd
in potem letajo nad njim ptice v jatah.

Oblak postaja vse večji,
iz njega nastane vihar.
In potok se razrase v reko
in reka prestopi bregove.

Prestrašena deklica nariše hišo
sredi gozda in dečka v njej.
Iz nje nastane mesto, veliko mesto.
V njem zdaj deklica zaman išče
svojega dečka.

Dečkovno poslednje pismo

Pišem ti v senci neke breze. Ne vem, kako bi ti lahko
drugače opisal deželo, v kateri zdaj bivam.
Tukaj mi je lepo, čeprav ne vem, kje je to. K meni
prihaja neki glas. Kot glas ptice. Kot klicanje vetra.
Je to tvoj glas?
Oprosti, ker ti ne morem povedati, kdo sem. Kajti tisti,
ki si ga klicala po imenu, je odšel in ga ni več. Kljub
temu ti pišem. Zelo sem zbežan.
V deželi, v kateri živiš ti, se take stvari tako hitro pozabijo.
Ko sva se ločila, sem ti pisal dolga, nežna pisma. Nisi
odgovarjala nanje. Najbrž si jih lepo zložena spravila
v modro skrinjico in zaklenila s pozabo.
Te breze so tako dobre z menoj. Razumejo me. V meni
prižigajo nekaj mehkega, kar je veliko kot morje. In morje
je prispodoba duše. Še veš?

Nekdo me kliče.

Iti moram.

Ne vem, kako naj ti pošljem
tole pismo.